

VEREDICTE

Sóc culpable, ho sé, i de les meves culpabilitats vinc i a les meves culpabilitats vaig; per això visc al corredor de la mort i aquí seguiré, fins que em mori o em matin.

Petit matís que no em preocupa gens; en aquest punt de la meva pel·lícula ja no té cap importància morir d'una manera o de l'altra.

Faig servir les hores buides del meu confinament per rebobinar el guió de la meva existència, i m'esgarrifo de veure com de diferent ha estat la vida que jo m'imaginava de petita i aquesta vida meva real, que m'ha portat fins aquí.

Transitaven pels meus somnis infantils un munt de prínceps blaus que m'afalagaven cada dia entre coixins de plomes i petons d'escuma, en un palau de cristall on jo era la princesa de tots els contes que llegia i m'imaginava, besant granotes que se'm tornaven cavallers tendres i amorosos per dintre meu, i vet aquí que no sé pas com s'han pogut acabar transformant en monstres que m'han cruspit tota sencera, i no sabia dir quan, exactament, es van esfumar els prínceps, i els coixins, i els palaus i també els petons.

Primogènita d'un pare rigorós i bevedor, dur de cor i enteniment, i d'una mare irresponsable i curta de gambals, em vaig veure abocada a fer-me càrrec dels germans que anaven arribant amb una periodicitat escrupolosa i que, més llestos que no pas jo, desapareixien de les nostres vides tan bon punt complien la majoria d'edat.

Quan la porta de casa es va tancar darrere la Isabel, l'última de tots, jo em vaig mirar al mirall per primer cop en molts anys i no vaig trobar ni rastre de la princesa que volia ser. Tan sols hi veia una ventafocs cansada i envellida prematurament, i sense cap fada padrina que em protegís ja no hi hauria ni carrossa, ni sabatetes de cristall, ni tampoc un príncep de cap color per a mi, així és que vaig donar per finalitzat el meu conte de fantasia i em vaig dedicar a tocar de peus a terra. Va ser aleshores que va aparèixer pel barri el Salvador, un home ja fet que va obrir una fruiteria al local de sota casa, i jo hi vaig començar a comprar.

Tenia aquest Salvador una parla tan hipnòtica amb les dones que les enamorava a totes, però jo era la seva preferida, tothom ho deia, i si en aquell moment em sentia afalagada i gairebé una aspirant a princesa, ara puc dir sense por d'equivocar-me que es va fixar en mi perquè jo era la més bleda, la menys viscuda i la més manejable, segur. Donat l'èxit de la botiga, el Salvador va fer saber a tot el barri que li havia arribat l'hora de posar seny a la seva vida, i que es volia casar. Amb un discurs propi d'un orador professional va esbombar per tot arreu que tenia prou diners per mantenir una casa com cal, afalagar la seva dona com una princesa i tenir un reguitzell de canalla ben criats. I jo vaig ser l'escollida, és clar.

– La dona perfecta! –deia ell.

– La més bleda i dòcil del barri! –dic jo ara.

No em vaig qüestionar si l'estimava o no, com tampoc vaig qüestionar que ell m'estimés a mi; senzillament m'hi vaig abocar amb la ceguesa de l'esperança renovada, decidida a oferir-me en cos i ànima a aquell home ferm, segur de si mateix i tan viril que totes les femelles el desitjaven i m'envejaven.

Què podia fer jo?

Res, sols deixar-me endur pendent avall per aquella meravellosa oportunitat que em regalava la vida i agrair cada minut del dia que m'hagués triat a mi, pobre ventafocs sense fada padrina, per fer-me la seva princesa "fins que la mort ens separi", com deia ell, i vaig recuperar els somnis infantils i em vaig proposar construir de debò el meu propi palau de cristall, ple de coixins de plomes i petons d'escuma.

I ens vam casar, i el vaig convertir a ell en el meu centre, en el meu guia i en el meu objectiu, era el meu príncep i no m'importava gens anar desapareixent engolida pel seu caràcter ferm, segur de si mateix i tan viril que fins i tot quan em mostrava els meus errors a cops de fuet jo em sentia privilegiada pel sol fet d'estar amb ell, i m'entestava a recordar les coses que no li agradaven per tal de no repetir-les mai més i fer-lo feliç.

Però la llista de les coses que jo feia malament s'anava allargant cada dia més, i cada dia em costava més recordar totes les normes i prohibicions, i mai no aconseguia fer-ho tot al seu gust, i mai no deixava de repetir-m'ho a cop de fuet. Però ell seguia sent el meu guia, el meu centre i el meu príncep. Al cap i a la fi, jo només era una mísera ventafocs sense fada padrina i ell m'havia triat a mi, entre totes les dones, per convertir-me en princesa, i això té un preu, no?

De vegades pensava que se m'havia capgirat el conte i ell no era més que una granota monstruosa, però m'averkonyia d'aquestes idees perverses i aleshores em flagel·lava jo mateixa, convençuda com estava que tot el barri tenia raó quan deia que el Salvador era un cel.

Amb el temps ell havia perfeccionat el seu enginy oratori, i escampava el seu encanteri mostrant-se gentil, afable i generós amb tothom, i m'agafava la mà i me la besava ostensiblement enmig de la botiga, i deia tot de coses boniques de mi, i tot el barri l'admirava i tot el barri m'envejava.

Què podia fer jo?

Res, sols deixar-me endur pendent avall fins a arribar a la meva aniquilació total. Només que aleshores, després d'alguns intents malbaratats, em va arribar una treva llargament desitjada. El naixement del meu fill, el Salvadoret. Durant el període de gestació no hi va haver home més amorós, gentil i afable que el meu marit, sobretot quan vàrem saber que era un noi el que arribaria a les nostres vides.

Tot era tan enlluernador que em vaig arribar a oblidar de les penúries passades perquè, de cop i volta, tot ho feia bé, no m'equivocava en res i tot era poc per

posar-ho als meus peus, i no hi havia desig que jo tingués que ell no sortís a buscar per oferir-me'l embolicat amb papers de cel-lofana a mi, a mi, pobra ventafocs convertida ara en la princesa portadora del futur de tots dos.

Finalment vivia immersa en el meu propi conte de fades. I quan vaig tenir entre els meus braços aquell farcellet de carn rosada, tendre i amorós per fora, ja no em va quedar cap més objectiu en aquesta vida que fer-lo tendre i amorós també per dins.

Quan el Salvador se'n va adonar que l'havia substituït pel meu fill, que jo ja tenia un altre príncep a la meva mida, va recórrer ràpidament el camí de la gentilesa cap enrere i va deixar de posar-ho tot als meus peus; jo ja tornava a no fer res bé i la meva vida amb ell va reprendre el seu ritme habitual. Però a mi ja no m'importava: el Salvadoret ho compensava tot, era un príncep de debò i mai se'm convertiria en una granota monstruosa com el seu pare.

I així va ser que tota la meva vida girava al seu voltant, i li ho consentia tot, que els seus desitjos eren ordres per a mi, que res em semblava prou per posar-ho als seus peus. Que mai plorés, que mai patís, i que mai deixés de ser el meu farcellet tendre i amorós. Estava embriagada de la seva existència i em vaig fer cega davant la tirania, i sorda als menyspreus, i insensible als mastegots. Vivia tancada en una bombolla d'alienació que m'impedia veure la força que tenia l'exemple quotidià de son pare.

Ara el Salvadoret ja és tot un home i el Salvador s'ha fet més dur, i entre tots dos m'han confinat en aquesta habitació de casa meva, al final del passadís, d'on no puc sortir sense el seu consentiment, sota amenaça de mort, i en són capaços, ho sé, i visc reclosa les vint-i-quatre hores del dia repassant com ha estat de diferent la vida que jo imaginava de petita amb aquesta vida meva, real.

I aquí en aquest corredor de la mort seguiré, fins que em mori o em matin, i només jo en tinc la culpa per no haver aturat mai la mà del Salvador; només jo tinc la culpa d'haver estat cega d'amor pel meu fill.

Culpable, aquest és el veredict de la meva vida.